

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **LEDOPA GROUP, s.r.o.**, se sídlem Žďár nad Sázavou, Jihlavská 1007/2, zastoupený JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem, Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., se sídlem Praha 8, Sokolovská 5/49, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Kraj Vysočina**, se sídlem Jihlava, Tolstého 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného (na územním pracovišti ve Žďáru nad Sázavou); podstatou žalobní argumentace je tvrzení, že žalovaný nezákonně rozštěpil společnou daňovou kontrolu

a namísto jednoho výsledku kontrolního zjištění ve vztahu k celému předmětu daňové kontroly předložil žalobci několik dílčích materiálů, které nesprávně pokládal za jednotlivé zprávy o projednání samostatně vedených daňových kontrol.

I. Shrnutí žaloby

Žalobce argumentuje v tom směru, že žalovaný postupuje nezákonně, když žalobci svá kontrolní zjištění v rámci daňové kontroly předkládá postupně a následně též postupně ukončuje daňovou kontrolu ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím. To zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), neumožňuje a využití závěrů z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2008 ve věci sp. zn. 9 Afs 104/2007 je nesprávné, neboť nereflektuje rozdíl mezi tehdy aplikovatelnou právní úpravou (zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) a daňovým řádem. Zahájí-li žalovaný jednu daňovou kontrolu, pak ji musí jako jednu daňovou kontrolu také vést a ukončit; žalovaný mohl v jejím průběhu upřesnit rozsah daňové kontroly, nikoli ji dělit na více (postupně ukončovaných) daňových kontrol.

Postup žalovaného je postupem svévolným, znemožňujícím žalobci uplatňovat jeho procesní práva; žalobce v důsledku postupu žalovaného („salámové metody“) pozbyl možnost předkládat žalovanému důkazní prostředky a vyvracet pochybnosti vyjádřené žalovaným ve vztahu ke zdaňovacím obdobím, k nimž už byla vyhotovena zpráva o daňové kontrole. Žalobce tedy navrhuje zdejšímu soudu, aby rozsudkem vyslovil, že provádění daňové kontroly v nyní posuzované věci je nezákonným zásahem, a aby žalovanému uložil upustit od jejího pokračování.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný pokládá žalobu za nepřípustnou, eventuálně nedůvodnou, a navrhuje její odmítnutí, eventuálně zamítnutí. Žalovaný má za to, že postup, jakým ukončuje u žalobce daňovou kontrolu ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím (měsícům roku 2012), není v rozporu se zákonem ani s rozhodovací praxí. Podpisem zpráv o daňové kontrole za některá zdaňovací období nedošlo k ukončení daňové kontroly ve vztahu k jiným zdaňovacím obdobím.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“); z argumentace žalobce plyne, že k nezákonnému zasahování do žalobcových práv stále dochází, neboť žalovaný vede daňovou kontrolu (ve vztahu k vybraným měsícům roku 2012), přestože ta už jako celek skončila, a tedy nezákonný zásah spočívá ve vedení daňové kontroly. Lhůta pro podání žaloby tedy za této situace dosud nemohla uplynout.

Žaloba je zároveň přípustná (§ 82 a § 85 s.ř.s.); žalobce tvrdí, že byl přímo zkrácen tím, že žalovaný vůči němu pokračuje ve vedení daňové kontroly, přestože ta již podle jeho názoru byla ukončena – domáhá se určení toho, že jde o nezákonný zásah, i ochrany proti němu, která má spočívat v uložení povinnosti upustit od pokračování daňové kontroly. Žalobce přitom za situace, kdy provádění daňové kontroly nemusí vyústit v žádné řízení před orgány správy daní (a z vyjádření žalovaného plyne, že daňová kontrola za období leden – červen 2012 ještě ukončena nebyla, a tedy stěží lze nyní dovozovat v rovině „pravděpodobnosti hraničící s jistotou“, jak činí ve svém vyjádření žalovaný, že budou vydány platební výměry, které může žalobce napadat obdobnou argumentací, jak činí v žalobě v nyní posuzované věci), podle zdejšího soudu nemá jiný právní prostředek ochrany proti takovému postupu.

Žaloba není důvodná.

Mezi žalobcem a žalovaným je nesporné, že v prosinci 2012 byla u žalobce zahájena daňová kontrola týkající se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2012, následně v únoru 2013 byla zahájena daňová kontrola týkající se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2012 a v březnu 2013 byly tyto daňové kontroly (kromě rozšíření na neomezený rozsah) rozšířeny o kontroly ve vztahu ke zdaňovacím obdobím leden až srpen 2012 a listopad a prosinec 2012 (v neomezeném rozsahu). Protokolem ze dne 15.10.2013 byl žalobce seznámen s výsledky kontrolních zjištění ve vztahu ke zdaňovacím obdobím červenec až prosinec 2012, poté dne 21.11.2013 byl žalobce seznámen s doplněným výsledkem kontrolního zjištění ve vztahu ke zdaňovacím obdobím srpen, září, říjen a prosinec 2012. Dne 21.11.2013 byla se žalobcem rovněž projednána s podepsána zpráva o daňové kontrole ve vztahu ke zdaňovacím obdobím červenec a listopad 2012, z důvodu formální chyby došlo k jejímu ukončení znovu v prosinci 2013. Od té doby vedl žalovaný daňovou kontrolu ve vztahu ke zdaňovacím obdobím leden až červen 2012, o níž ve vyjádření ze dne 1.8.2014 tvrdí, že je ve fázi „před bezprostředním ukončením“.

Předmětem posouzení je otázka, zda žalovaný mohl daňovou kontrolu ve vztahu k jednotlivým měsícům roku 2012 ukončovat postupně či nikoli; to zároveň odpoví na otázku, zda daňová kontrola ve vztahu ke zbylým měsícům roku 2012 je po jejím ukončení ve vztahu k některým jiným měsícům roku 2012 vedena oprávněně (zákonně) či nikoli.

Podle § 134 odst. 1 daňového řádu se daňové řízení vede za účelem správného zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady a končí splněním nebo jiným zánikem daňové povinnosti, která s touto daní souvisí. Podle § 134 odst. 2 daňového řádu se pro potřeby vymezení předmětu daňového řízení daň posuzuje buď ke zdaňovacímu období, nebo ve vztahu k jednotlivé skutečnosti.

Podle § 85 odst. 1 daňového řádu jsou předmětem daňové kontroly daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení. Podle § 85 odst. 3 daňového řádu správce daně předmět daňové kontroly prověřuje ve vymezeném rozsahu. Rozsah daňové kontroly lze v jejím průběhu rozšířit nebo zúžit postupem pro její zahájení. Podle § 85 odst. 4 daňového řádu lze daňovou kontrolu provádět společně pro více daňových řízení týkajících se jednoho daňového subjektu. Správce daně může daňovou kontrolu zahájit i pro další daňová řízení rozšířením daňové kontroly probíhající k jinému daňovému řízení.

Podle § 87 odst. 1 daňového řádu je daňová kontrola zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Dojde-li v průběhu daňové kontroly ke změně místní příslušnosti, může daňovou kontrolu dokončit správce daně, který ji zahájil.

Podle § 88 odst. 1 daňového řádu o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepiše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy o a) zahájení daňové kontroly podepsaný úřední osobou a daňovým subjektem, b) jednáních vedených v průběhu daňové kontroly, c) skutečnostech zjištěných správcem daně mimo jednání, d) seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění, e) vyjádření daňového subjektu obsahující tvrzení, návrhy nebo výhrady daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění, f) stanovisku správce daně k jednotlivým tvrzením, návrhům nebo výhradám daňového subjektu. Podle § 88 odst. 2 daňového řádu správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření. Podle § 88 odst. 3 daňového řádu na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhnout jeho další doplnění. Podle § 88 odst. 4 daňového řádu zprávu o daňové kontrole podepisuje kontrolovaný daňový subjekt a úřední osoba. Správce daně po podpisu předá stejnopis zprávy o daňové kontrole kontrolovanému daňovému subjektu. Podpisem zprávy o daňové kontrole je ukončeno její projednání, zpráva o daňové kontrole se považuje za oznámenou a současně je ukončena daňová kontrola.

Pokud jde tedy o otázku, co je předmětem jedné daňové kontroly (jež může být zásadně vedena pouze jednou – tedy jednou zahájena a jednou ukončena), pak jejím předmětem jsou okolnosti rozhodné z pohledu daně vztahující se k jednomu daňovému řízení (§ 85 odst. 1 daňového řádu) týkajícímu se jedné konkrétní daňové povinnosti

nebo jednoho zdaňovacího období (§ 134 odst. 1 daňového řádu). Předmět (a tím i rozsah) daňové kontroly je tedy vymezen zásadně jednou daní nebo jedním zdaňovacím obdobím. Toto pravidlo (podávané z § 134 odst. 1 daňového řádu) však může být prolomeno postupem podle § 85 odst. 4 daňového řádu, které umožňuje provádět jednu daňovou kontrolu pro více daňových řízení týkajících se téhož daňového subjektu, tedy nepochybně ve vztahu k více zdaňovacím obdobím (v posuzované věci ohledně téhož typu daňové povinnosti).

Žalovaný tedy měl možnost ve vztahu k dani z přidané hodnoty pro každé zdaňovací období (jednotlivé měsíce roku 2012) provádět u žalobce samostatnou daňovou kontrolu (tu zahájit, vést a ukončit), stejně tak měl možnost u žalobce ve vztahu k dani z přidané hodnoty provádět pro všechna zdaňovací období (jednotlivé měsíce roku 2012) jednu společnou daňovou kontrolu; tu mohl rozšiřovat ve vztahu k jiným obdobím i jiným daňovým řízením. Zjištění (závěry daňové kontroly) přitom z logiky věci mohou být ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím (popř. i k jiným daňovým řízením, byla-li by ve vztahu k nim daňová kontrola rozšířena) odlišné; odlišnými tedy může být nejen předmět a rozsah, nýbrž také potřeba dalšího průběhu kontroly, dokud nedojde k jejímu ukončení, a také samotný její výsledek. Postupuje-li správce daně podle § 85 odst. 4 daňového řádu, tedy provádí-li daňovou kontrolu (ve vztahu k témuž daňovému subjektu) pro více daňových řízení (více daní za jednotlivá zdaňovací období), pak výsledkem daňové kontroly ve vztahu ke každému z těchto daňových řízení (ke každé z daní za jednotlivá zdaňovací období) mohou být individuální, konkrétní a vzájemně se odlišující zjištění. Jestliže žádné ustanovení daňového řádu žalovanému neukládá, aby za situace, kdy u žalobce ve vztahu k dani z přidané hodnoty provádí pro více zdaňovacích období (jednotlivé měsíce roku 2012) jednu společnou daňovou kontrolu, musel mít veškeré rozhodné skutečnosti ve vztahu k těmto jednotlivým obdobím zjištěny ve stejný okamžik, a tedy aby svoji kontrolu ve vztahu ke všem obdobím ukončil společně, pak není zákonného důvodu, proč by žalovaný nemohl ve vztahu ke každému z daňových řízení (ke každé z daní za jednotlivá zdaňovací období) ukončit daňovou kontrolu (byť vedenou společně) odděleně – a tedy samostatně. Je-li ostatně i smyslem samotného § 88 daňového řádu dát daňovému subjektu možnost seznámit se s individuálními zjištěními, je nutno dovozovat, že tato zjištění se musí týkat jednotlivých daňových povinností, což je splněno za situace, kdy je ve vztahu ke každému z daňových řízení (ke každé z daní za jednotlivá zdaňovací období) daňová kontrola ukončována samostatně.

Žalovaný tedy v posuzované věci měl možnost provádět daňovou kontrolu pro více daňových řízení týkajících se žalobce společně. Pro každý z těchto, byť společně realizovaných, kontrolních postupů musel být stanoven předmět a rozsah (který mohl být rozšiřován). Přestože dikce daňového řádu, který hovoří o „daňové kontrole“ (singulár) pro více „daňových řízení“ (plurál), nasvědčuje spíše tomu, že v případě využití postupu podle § 85 odst. 4 daňového řádu, tedy při provádění daňové kontroly

(ve vztahu k těmto daňovému subjektu) pro více daňových řízení (více daní za jednotlivá zdaňovací období), jde stále o kontrolu jedinou, výklad, podle něhož by při dostatku skutkových zjištění pro některá z daňových řízení (ve vztahu k daním za některá zdaňovací období) mohla být ve vztahu k takovým daňovým řízením daňová kontrola ukončena dříve než ve vztahu k daňovým řízením jiným (tedy odděleně a samostatně), není nikterak nepřiměřeným výkladem k tíži daňového subjektu, který by bylo rozumného důvodu odmítnout.

Dovozuje-li žalobce, že postup žalovaného založený na právě uvedeném výkladu znemožňuje žalobci uplatňovat jeho procesní práva, pak žádný takový atak na procesní postavení (a oprávnění) žalobce postupem žalovaného zdejší soud nedovozuje; ve vztahu k jednotlivým daňovým řízením (ve vztahu k daním za jednotlivá zdaňovací období) má totiž žalobce shodná práva jako za situace, kdy by daňová kontrola ve vztahu k těmto jednotlivým daňovým řízením u žalobce probíhala samostatně. Komplexní, ucelená a úplná zjištění správce daně (§ 88 odst. 4 daňového řádu) se přitom v žalovaném zvoleném postupu týkají právě jednotlivých daňových řízení (daní za jednotlivá zdaňovací období roku 2012).

Má-li žalobce za to, že takový postup není možný s ohledem na rozdíly mezi zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a daňovým řádem, a tedy že na podporu postupu žalovaného nelze využít závěrů z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2008 ve věci sp. zn. 9 Afs 104/2007, ani tu zdejší soud nedává žalobci zapravdu. Nyní účinný daňový řád sice (odlišně od předchozího zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) právní úpravu provádění daňových kontrol obsahuje, nejde však o úpravu komplexní, jež by vylučovala podpůrné využití mimo jiné právě žalobcem zmiňované prejudikatury. Aktuálně účinnou právní úpravou je sice najisto postaveno, že správce daně má možnost provádět daňovou kontrolu pro více daňových řízení společně (§ 85 odst. 4 daňového řádu), ohledně ukončení takto „společně prováděné“ daňové kontroly žádná pravidla neobsahuje; daňový řád postup žalovaným zvolený ani výslovně neumožňuje, ani nezakazuje, a tedy prostor pro aplikaci kupř. zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu zůstává – zdejší soud nevidí žádného rozumného důvodu, pro který by nebylo lze uplatnit dílčí v něm zmiňovaný závěr kasačního soudu, podle něhož „...ze žádného zákonného ustanovení nelze dovodit ani to, že by kontrola zahájená souhrnně za několik zdaňovacích období musela být ukončena vždy jednou souhrnnou zprávou, ani to, že kontrola zahajovaná postupně nesmí být ukončena zprávou souhrnnou...“.

Ve vztahu k nyní posuzované věci je podstatné, zda postup žalovaného (při neexistenci výslovného pravidla, tedy za obdobného právního stavu, k němuž kasační soud takto judikoval) může mít negativní vliv na procesní postavení žalobce a jemu garantovaná práva. Nic takového ovšem zdejší soud nedovozuje, neboť sám fakt, že žalovaný daňovou kontrolu ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím období ukončoval postupně, nic nezměnil na právu žalobce nést ve vztahu k těmto obdobím své břemeno

tvrzení i břemeno důkazní; to, zda ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím byla daňová kontrola ukončena v jeden okamžik či postupně, není z pohledu procesních práv žalobce podstatné. Výsledek kontrolního zjištění ve formě a při dodržení obsahu podle § 88 daňového řádu se k předmětu a rozsahu daňové kontroly vyjadřuje shodně v případě, kdy se společně týká zjištění ve vztahu k více zdaňovacím obdobím, i v případě, kdy se týká zjištění ve vztahu k jednomu zdaňovacímu období či ve vztahu pouze k některým zdaňovacím obdobím. Na povinnost seznámit daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předložit mu jej k vyjádření (§ 88 odst. 2 daňového řádu), ani na povinnost správce daně na žádost daňového subjektu stanovit přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění (§ 88 odst. 3 daňového řádu), rovněž nemá žalovaným zvolený postup vliv. „Rozštěpení“ společné daňové kontroly, jak žalobce zpochybňuje ve své žalobě, tedy není nezákonností v postupu daňové kontroly, která by mohla vyvolat důvodnost žaloby.

Souhrnně řečeno: postupné ukončení společné daňové kontroly ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím (týkající se téhož typu daňové povinnosti téhož daňového subjektu, avšak v odlišných zdaňovacích obdobích) není podle zdejšího soudu porušením daňového řádu.

Z pohledu daňového řádu tedy postup žalovaného při provádění daňové kontroly nelze pokládat za postup nezákonný.

Argumentoval-li žalobce v tom směru, že postupem žalovaného je zatěžován více, než by byl při provádění jedné daňové kontroly společné, ukončené jako celek, že postup žalovaného vede ke zbytečnému prodlužování daňové kontroly a že postup žalovaného vede žalobce k potřebě odlišně reagovat na ukončení daňové kontroly ve vztahu k jednotlivým měsícům, což jej také nepřiměřeně zatěžuje, zdejší soud této argumentaci rozumí, avšak zároveň dovozuje, že obdobné (pozměněné) argumenty by mohl žalobce přinášet za situace, pokud by žalovaný prováděl jednu společnou daňovou kontrolu, kterou by též k jednomu okamžiku jako celek ukončil. Jestliže by totiž přetrvávaly nevyjasněné otázky pouze k určitému zdaňovacímu období (určitému měsíci roku 2012) a žalovaný by přesto vedl daňovou kontrolu i ve vztahu k jiným zdaňovacím obdobím, mohl by žalobce tvrdit, že i tento postup jej zatěžuje a že celý proces daňové kontroly je tím prodlužován. Žalobcem tvrzená potřeba odlišně reagovat ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím za situace, kdy by probíhala daňová kontrola jako celek ve vztahu ke všem zdaňovacím obdobím, by rovněž mohla být žalobcem považována za ztížení jeho procesní situace.

Po zvážení těchto argumentů tedy zdejší soud dospívá k závěru, že ani materiálně nelze postup žalovaného podkládat ve vztahu k žalobci za jakkoli *unfair*.

Jestliže tedy žalovaný v rámci společné daňové kontroly pro více daňových řízení dospěl k závěru, že ve vztahu k daňovým řízením týkajícím se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců červenec až prosinec 2012 má k dispozici úplné výsledky kontrolních zjištění (to není závěr, který by nyní mohl být pod kognicí zdejšího soudu), a ve vztahu k těmto zdaňovacím obdobím daňovou kontrolu ukončil, nedošlo k ukončení daňové kontroly ve vztahu ke zbytku daňových řízení (týkajících se daně z přidané hodnoty za zbylá zdaňovací období – měsíce – roku 2012). Ve vztahu k nim může být daňová kontrola ukončena odděleně – samostatně. Jestliže tedy podpisem zpráv o daňové kontrole daně z přidané hodnoty za některá zdaňovací období (měsíce) roku 2012 nebyla ukončena daňová kontrola ve vztahu ke zbylým zdaňovacím obdobím (měsícům) roku 2012, pak provádění daňové kontroly (ve vztahu k těm zdaňovacím obdobím, ve vztahu k nimž nedošlo k jejímu ukončení) po 21.11.2013 z důvodu žalobou uváděného „rozštěpení“ daňové kontroly není nezákonným zásahem a v tomto rozsahu není důvodu žalovanému ukládat, aby od pokračování daňové kontroly v dosud neukončeném rozsahu upouštěl.

Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu ani nenáleží právo na náhradu nákladů, to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. října 2014

David Raus
předseda senátu